per una generalitat que sigui democràtica i sobirana

ES CELEBRÀ LA PRIMERA CONFERÈNCIA DE CATALUNYA DE LA L.C.R.

demà

"unim nos i dema la Internacional sera el genere huma"

Catalunya, 24 de MAIG 1978

LCR (unificada amb la LC) Quarta Internacional.

Exigim un Estatut fet i aprovat a Catalunya per mitjà d'eleccions al Parlament.

Actualment, les profondes aspiracions de llibertat nacional del nostre poble es projecten en forma d'interrogants: quí farà l'Estatut?, quin Estatut necessitem? són, sense dubte, les preguntes que es fan els treballadors i els homes i dones del poble de Catalunya. Des del 23 d'abril del 77 i, sobretot, des de la victòria dels partits obrers el 15-J, a Catalunya, la reivindicació "VOLEM L'ESTATUT!" s'ha estés com el crit, l'ànim que aixeca un poble front la "España indivisible" de la Constitució i a l'estafa de la Generalitat provisional.

Sí, "Volem l'Estatut", i aquesta exigència cada dia té menys a veure amb "els principis i institucions de l'Estatut de 1932". Per una majoria del nostre poble —al que li ha estat negada i amagada la seva pròpia història— el que es demana és molt clar i té poc a veure amb el passat i molt amb el present. Es demana una carta de les **llibertats nacionals de Catalunya**. La gran minoria que ha conegut o està coneixent la nostra història tem, i amb raó, que Madrid s'està preparant una altra retallada dels nostres drets, igual o pitjor que la de 1932.

El projecte de Constitució i els articles que es van aprovant per "consenso" ja ens donen una idea del migrat que tindrà d'ésser un Estatut per a que passi pel sedàs d'aquesta Constitució. Tot això evidencia, un cop més, que mentres els nostres drets depenguin del que es decideixi a les Cortes Españolas, d'una manera o altra ens els negaran per a perpetuar l'opressió nacional de Catalunya. Les preguntes que avui tothom es fa es resumeixen en una sola qüestió: hem de seguir sotmesos a la sobirania de l'Estat espanyol, o guanyarem per al poble de Catalunya la sobirania per a decidir lliurement quin tipus de relacions volem mantenir amb els altres pobles, quin Estatut volem donar-nos?

Pel nostre partit la resposta és clara i la Conferència ho ha reafirmat una vegada més: Cal mobilitzar-se per a un Estatut fet i aprovat a Catalunya. I pensem que cal, des d'ara mateix, assenyalar la manera de fer-ho: mitjançant eleccions lliures al Parlament de Catalunya i un plesbicit posterior. És a dir, amb altres paraules, els crits ja són al carrer: Volem l'Estatut! i Volem eleccions al Parlament!

Per una Generalitat que sigui democràtica i sobirana

Després d'anys de lluita per assolir una capacitat d'autogovern, el decret-llei que estableix la Generalitat provisional de Catalunya fou rebut amb l'esperança de que fos el fruit de la victòria electoral i de la poderosa mobilització del 11 de Setembre. Ben aviat s'ha vist que no era així, al contrari aquesta Generalitat és un apèndix de l'Estat central i que no gaudeix de cap poder propi; una institució manipulada de dalt a baix pel "president", els seus amics i les seves componendes amb els bunquers de les "Diputaciones provinciales", al servei de la UCD; una institució, en fi, subordinada i antidemocràtica, dins la que els consellers dels partits obrers només son presoners de la maniobra.

Reclamem, doncs, una Generalitat plenament democràtica i plenament sobirana. Ambdues coses son indeslligables, democràcia i sobirania que només poden venir de l'expressió plenament lliure i democràtica del poble de Catalunya expressada sobiranament. En definitiva, una Generalitat democràtica i sobirana només pot neixer de l'exercici del dret d'autodeterminació, és a dir, de l'elaboració de l'Estatut pel Parlament, del plesbicit del poble i de la validesa i sobirania d'aquest procés davant de l'Estat central.

Com ja és sabut, en un procés d'aquest tipus, el nostre partit proposaria que a l'Estatut es definís a Catalunya com una República Catalana, federada amb la resta de pobles de l'Estat; en la línia ja marcada pel Comité Nacional de Catalunya de la LCR en les anomenades "Bases per a un Estatut Federal de Catalunya".

Per un Consell Executiu del PSC, el PSOE i el PSUC

La defensa incondicional dels drets nacionals de Catalunya ha estat un patrimoni del moviment obrer i encara avui es la tasca dels partits, sindicats i organitzacions dels treballadors del camp i la ciutat, front a les vacilacions i les traicions de totes les altres forces polítiques —burgeses— fins i tot les que s'anomenen nacionalistes com CDC o l'ERC. D'altra banda la lluita per les llibertats nacionals és inseparable de la lluita per tots els drets democràtics i, mols particularment, de la defensa en tota circumstància dels interessos dels treballadors i les treballadores.

Per això, no podem ser indiferents al contingut de classe de l'autogovern, no som indiferents a la composició del Consell Executiu de la Generalitat: Per a la defensa dels interessos del conjunt de la classe obrera, dels camperols, de les dones i els joves, per a la mateixa defensa de la llibertat de Catalunya ens cal un autogovern dels treballadors, i això avui vol dir un govern dels partits que tenen la confiança majoritària del nostre poble, un Consell Executiu del PSC, el PSOE i el PSUC.

Un Consell Executiu que no pot restringir la seva força i la seva "legitimitat" al marc del actual decret-llei de la Generalitat provisional. Forçosament, a d'ésser un govern fruit de la mobilització independent dels homes i dones de la classe treballadora; amb un programa de classe, de reivindicacions democràtiques i anticapitalistes; i responsable davant de les organitzacions de lluita dels treballadors i el poble de Catalunya.

Trencar amb la situació actual, imposar els nostres objectius

Tot això, implica acabar amb la política de "consens nacional", exigeix que els partits obrers majoritaris (PSC/PSOE/PSUC) acompleixin amb les aspiracions dels treballadors i recolzant-se amb la mobilització de masses, plantegin la seva candidatura al Consell Executiu. La lluita a les empreses i al carrer, impulsada per l'acció unitaria i independent dels partits obrers és el camí per avançar cap aquest objectiu, per a:

– Exigir la dimissió d'en Tarradellas, que avui ja es demana ampliament al sí del moviment obrer, el qual vol posar fí al presidencialisme i a qui s'ha convertit en el principal puntal de la UCD a Catalunya.

– Imposar la ruptura amb el decret-llei de Madrid, marc legal de l'actual Generalitat provisional i negació dels nostres drets.

– Fer fora del Consell Executiu als partits burgesos, suport d'en Tarradellas i complices del Decret-llei, obstacle per a qualsevol política obrera i plenament democràtica d'un Consell Executiu.

– La convocatòria urgent d'eleccions al Parlament de Catalunya.

– En aquest contexte, el desbloqueig de la situació actual i un avenç important en la defensa dels objectius polítics i socials dels treballadors i el poble de Catalunya.

METALL, TEXTIL I CONSTRUCCIÓ, UNITS EN L'ACCIÓ

"Les reivindicacions comunes dels quatre rams no tenen més que una sortida comú", afirmava Justi Martínez, responsable de CC.OO. de la Construcció als 300.000 treballadors concentrats a Montjuic.

El dia 18 de maig, el metall, la construcció, el tèxtil i l'hosteleria anaren massivamen a la vaga. Gairebé un milió de treballadors units en la lluita per les seves reivindicacions i enfrontats a les respectives patronals, la intransigència de les quals es traduïa en propostes d'augments miserables i rotundes negatives a tota reivindicació sobre drets sindicals i amnistia laboral.

Front als treballadors hi havia una patronal que, recolzant-se en els acords de la Moncloa, s'aferrava als topalls salarials i remitia qualsevol exigència de llibertats sindicals a l'empresa, a l'aprovació d'una reaccionària Llei d'Acció Sindical que el Govern d'UCD vol imposar a la classe treballadora.

UN PAS ENDAVANT

La vaga del dia 18 va suposar la confluència de diferents rams que negociàven conveni. Va abarcar pràcticament totes les comarques i zones, des de l'Alt Penedés al Maresme, del Barcelonés a l'Anoia. A l'atur es varen sumar en solidaritat les grans empreses del metall amb conveni propi (SEAT, Hispano Olivetti, Siemens, Pegaso, Aismaliber, Unidad Hermética...) A algunes zones de Barcelona hi hagué concentracions prèvies per acudir fins a Montjuic (l'Hospitalet, Poble Nou...), i fent mítings ràpids, arrossegant en alguns casos a companys d'altres empreses que s'afegien a la marxa...

Malgrat les limitacions manca d'assembleas, vaga d'un sol dia la jornada era una prova de la decidida voluntat de lluita, única manera de que la patronal cedís. I això no s'aconsegueix amb la vaga d'un dia. Les centrals sindicals varen contreure una gran responsabilitat davant els treballadors: trobar una sortida a la negociació, però no al preu d'acceptar el que la patronal vol imposar. I fer-ho sense separar-se del conjunt de treballadors, que en definitiva són els qui han de decidir el camí a seguir.

LA NEGOCIACIO ESTANCADA

Cada cop que es reuneix la negociadora de la *Construcció*, la patronal planteja si hi ha quelcom de nou sobre taules de rendiment. Davant la resposta negativa de les centrals sindicals i dels delegats, els empresaris abandonen la reunió. Si no s'accepta la fixació de les taules de rendiment, no hi ha negociació sobre cap punt de la plataforma reivindicativa. La comissió mixta de 45 membres (els representants de les 5 centrals sindicals i 30 membres escollits de la Comissió dels 200) es troba en l'actualitat dividida sobre aquest punt. CC.OO. i UGT estarien disposats a crear una comissió paritària per a estudiar la possibilitat d'una taula de rendiment, i fins i tot a veure si es fixaven amb caràcter de prova per aquest mateix any. Per altra banda, CSUT i SU són contràries a l'existència d'aquestes taules i a tota actuació que suposi iniciar el diàleg sobre aquest punt.

De tota manera, qualsevol decisió al respecte ha de ser aprovada per la Comissió dels 200, composta per delegats sorgits a les darreres eleccions sindicals, representant totes les localitats i comarques. En resum, ha de ser el conjunt dels treballadors de la construcció que fins ara són irreductiblement contraris a qualsevol taula de rendiment. Aquest control de la negociadora és una garantía perque aquesta no arribi a cap acords a esquenes dels treballadors.

Al ram del *Metall*, la patronal no ha variat la seva proposta inicial: miserable augment d'unes 2.000 600 pts. ja que la resta són part absorbible per l'increment del salari mínim). De les restants reivindicacions, ni parlar-ne. La gran patronal del metall, que és qui realment esta negociant, es mostra inflexible, disposada a anar al laude si fa falta.

La Comissió Deliberadora, composada només per centrals sindicals (5 de CC.OO., 5 de UGT., 2 de USO, 2 de CSUT, 2 de SU) és qui porta el pes de la negociació. La proposta de formar una comissió mixta centrals-delegats, fou rebutjada per UGT, CNT, SOC, partidaris de que únicament negociin els sindicats obrers.

Altrament, existeix una comissió de 18 suplents, delegats de zones i comarques sense cap paper a les negociacions. Es a dir, els metalúrgics, en el seu conjunt, no disposen de cap instrument per a controlai les negociacions. Per tal de superai aquest buit, s'han donat algunes passes, com la recent Assemblea de delegats de Barcelona, impulsada per CC.OO., USO, CSUT i SU. No obstant, es difícil continuar endavant mentres UGT es nega a les assemblees unitàries de delegats. Aquesta central realitza les seves pròpies assemblees de delegats de UGT i responsables de seccions sindicals.

Respecte la negociació, CC.OO. i UGT, davant l'impasse, han buscat la mediació de la Delegació de Treball, la qual proposta consistia en el fixament d'un salari mínim de 29.000 pts mensuals pel peó, una paga de 12.000 pts brutes l'octubre, dos dies més de vacances, reducció de 10 hores de treball al còmput anual i revisió del conveni a partir del 31 de desembre. I tampoc no fou acceptat per la patronal, per tant, les gestions s'encaminaren vers el Govern Civil i el propi Ministeri de Treball.

Existeixen al ram veritables dificultats per a que els treballadors coneixin els passos que dóna la deliberadora en mancar una Assemblea general de delegats de la provincia que fos qui decidís les passes a seguir.

Al ram del *Textil*, on les negociacions porten aproximadament 3 messos, està el problema del conveni-marc estatal, superant la divissió per agrupacions existent. En un principi les centrals sindicals s'havien marcat diferents fases a la negociació: aconseguir augments salarials iguals a totes les agrupacions, un salari mínim de 800 pts diàries i elaboració d'una nova Ordenança Laboral.

No obstant, la patronal es tancà en banda. I a l'actualitat 4 de les 6 agrupacions que iniciaren el procés d'unificac

No obstant, la patronal es tancà en banda. I a l'actualitat 4 de les 6 agrupacions que iniciaren el procés d'unificació, han arribat a acords per separat amb la patronal, negociant agrupació per agrupació. En aquests acords, encara no signats, es mantenen diferències en els augments salarials aconseguits per les diferents agupacions. Les centrals sindicals plantejen que aquest conveni només siguin per aquest any i que es discuteixi la nova ordenança laboral. I a principis d'any negociar un conveni unificat, aplicant-se ja des de gener la nova ordenança laboral.

UN ESFORÇ MES

La situació de les negociacions als rams del textil, metall i construcció, paralitzades per la negativa de la patronal, no pot continuar per massa temps. Cal buscar una sortida favorable als treballadors. Es tracta de, per damunt de les solucions concretes que cada ram adopti, continuar el procés de convergència, obert el dia 18. En aquests moments, a més dels esmentats rams, el de Químiques es troba amb que la patronal no vol sentir parlar de negociacions fins desprès d'aprovada la llei d'acció sindical a l'empresa el de l'Ensenyament privat a ón la contraoferta patronal és res, el de l'Administració Pública...

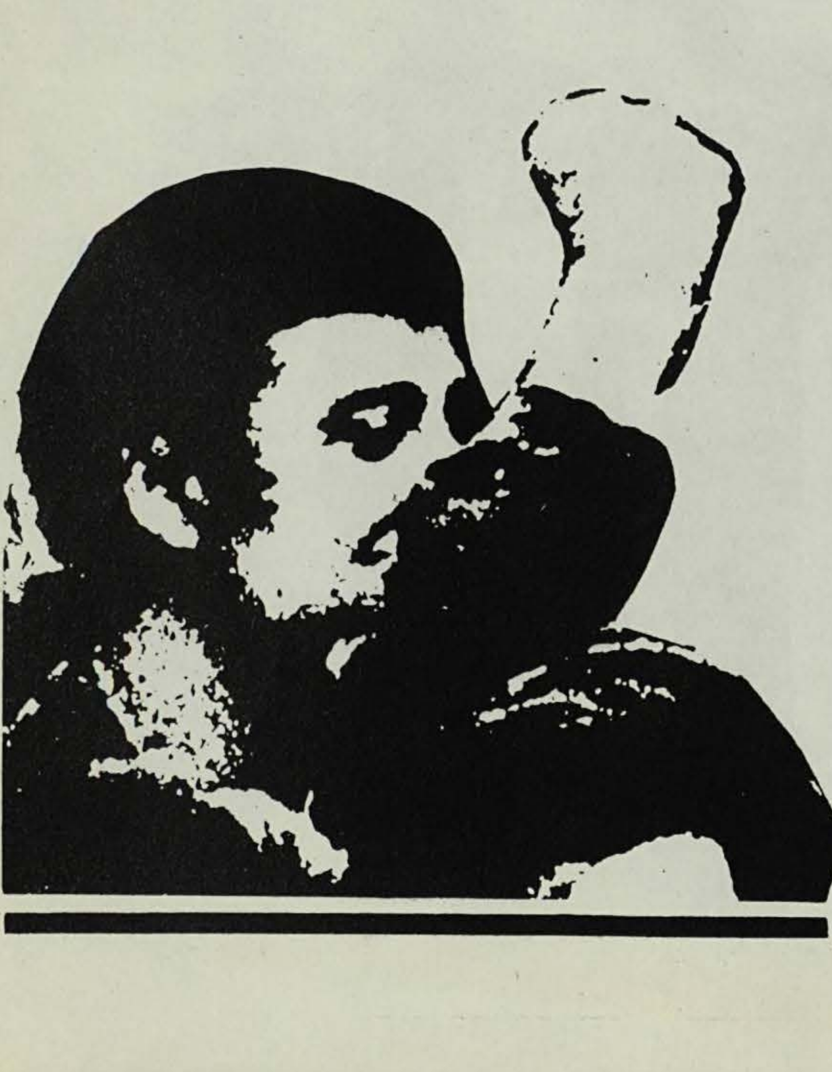
Unificar la resposta conjunta de tots aquests rams, buscar la solidaritat de tots els treballadors entorn seccions comuns és possible: Pel dia 2 de Juny està convocada la vaga estatal del ram de Químiques, per la setmana del 29 de Maig al 3 de Juny, s'estudia la possibilitat d'anar a l'atur al metall i construcció.

Les centrals obreres, especialment UGT i CC.OO., estan obligades a realitzar aquest esforç de mobilització. Que les negociadores dels distints rams es reuneixin conjuntament per estudiar la possibilitat d'accions unitàries. A tots els rams, cal realitzar assemblees de treballadors per veure la possibilitat d'anar a l'acció durant la setmana del 29 de maig al 3 de juny. Ni un pas de les negociacions sense haver estat decidit per les assemblees de delegats.

Accions unitàries per la negociació dels convenis, per l'atur, per totes les llibertats sindicals. I contra la Llei d'Acció Sindical del govern UCD. Una resposta obrera, en suma, dirigida contra els atacs de la patronal i el govern, els quals, esguardant-se en els Pactes de la Moncloa intenten fer pagar als treballadors el pes de la crisi econòmica, i impedir que la democràcia entri a les empreses.

M.GARCES

LCR
IV internacional

ELS TREBALLADORS DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA: JORNADA DE LLUITA PELS DRETS SINDICALS!!

El día 23 realitzarem aturs uns 10.000 treballadors de l'Administració Pública de Catalunya: INP, Mutualitat, alguns Ajuntaments, Delegacions de Treball, Educació, Obres Públiques, etc., així com bombers, destacant la manifestació realitzada pels companys de Hisenda i Correus, que estaven en lluita des d'abans per les seves reivindicacions.

Aquesta diada ha sigut una primera resposta front a la discriminació específica a la que estem sotmesos els treballadors de l'Administració Pública (TAP) i amb la que es pretén que ens mantinguem dividits i aillats de la resta de treballadors. El 23 estava proposat com a culminació d'una setmana d'agitació i propaganda a tot l'Estat. Aquí a Catalunya es va arribar a un acord unitari per primera vegada entre 6 centrals sindicals: CC.OO. CNT, UGT (FETAP), CSUT, USO i STAC pels següents objectius:

- Per tots els drets sindicals pels TAP.
- Eleccions sindicals immediates a l'Administració.
- Participació en la negociació de l'Estatut de la Funció Pública.
- Participació a la negociació del traspàs de competències i funcionaris a la Generalitat.

La nostra resposta massiva s'ha portat a terme en un moment en que el Govern preten aprovar una Llei d'Acció Sindical que representa un atac als drets sindicals ja adquirits en la pràctica pel conjunt de treballadors: retall als drets de seccions sindicals, vaga, funcions del comités, etc. Els TAP amb la nostra resposta hem deixat clar que la nostra lluita es situa al costat de la classe obrera, com a treballadors que som, i de tots els oprimits.

Les accions del día 23 han de constituir el *punt de partida* de la nostra lluita per la plena llibertat sindical, que estem concretant avui amb l'exigència de.

1er *La llibertat de sindicació*: negada encara a sectors com el personal de justícia, policía municipal, civils de l'Administració Militar, etc.

2ón *La llibertat d'acció sindical*: dret a celebrar eleccions i garanties pels representants escollits i per les seccions sindicals, dret d'utilització de locals, propaganda, assemblea, en hores de treball... etc. i fonamentalment *el dret de vaga* que es un instrument imprescindible per a lluitar per tot el demés.

3er *El dret de negociació col.lectiva*: reconeixent-lo a les centrals de classe i representants escollits pels treballadors.

Aquest dret ens ha estat i ens és negat pel nostre Estat-Patró, al quel hem d'exigir també que arbitri un organisme com a interlocutor d'una negociació unificada de tots els treballadors de l'Administració, ja que l'estratificació actual d'organismes, cossos, estaments, etc... és la millor arma que té per a continuar someten-nos al seus interessos.

S'ha de concretar també en continuar la lluita contra l'actual "traspàs de serveis decidit secretament i en el que no hi compten els sectors afectats.

La consecució d'aquest drets sindicals està condicionant avui la conquesta de les reivindicacions que tenim pendents a nivell salarial, estabilitat en el treball, jubilació, Seguretat Social, ... etc, i en les que en molts aspectes els TAP ens trobem endarrera que la resta de treballadors.

Es clar que aquestes exigències van orientadas cap a un canvi radical de l'Administració de l'Estat, canvi que ha de partir d'eliminar tota l'herència del franquisme: corrupció, jerarquíes i privilegis, etc que l'actual govern UCD no té el mes petit interés en canviar i que fins ara han respectat els Pactes de la Moncloa. En aquest sentit els TAP tenim també un important paper a jugar, exigint investigacions, depuracions de funcionaris lligats a la corrupció... lluitant també per la consecució de l'amnistía per a tots els funcionaris de la Generalitat i la República.

Corresponsal
24.5.78